

Iz kapitola 6.

[1] Toho roku, kdy zemřel král Uzijáš, spatřil jsem Panovníka. Seděl na vysokém a vznosném trůnu a lem jeho roucha naplňoval chrám. [2] Nad ním stáli serafové: každý z nich měl po šesti křídlech, dvěma si zastíral tvář, dvěma si zakrýval nohy a dvěma se nadnášel. [3] Volali jeden k druhému: "Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů, celá země je plná jeho slávy." [4] Od hlasu volajícího se pohnuly podvaly prahů a dům se naplnil dýmem. [5] I řekl jsem: "Běda mi, jsem ztracen. Jsem člověk nečistých rtů a mezi lidem nečistých rtů bydlím, a spatřil jsem na vlastní oči Krále, Hospodina zástupů." [6] Tu ke mně přiletěl jeden ze serafů. V ruce měl žhavý uhlík, který vzal kleštěmi z oltáře, [7] dotkl se mých úst a řekl: "Hle, toto se dotklo tvých rtů, tvá vina je odňata a tvůj hřích je usmířen." [8] Vtom jsem uslyšel hlas Panovníka: "Koho pošlu a kdo nám půjde?" I řekl jsem: "Hle, zde jsem, pošli mne!" [9] Odpověděl: "Jdi a řekni tomuto lidu: 'Poslouchejte a poslouvejte, nic nepochopíte, dívejte se, dívejte, nic nepoznáte.' [10] Srdce toho lidu obal tukem, zacpi mu uši, zalep mu oči, aby očima neviděl, ušima neslyšel, srdcem nepochopil, neobrátil se a nebyl uzdraven." [11] Tu jsem řekl: "Dlouho ještě, Panovníku?" On odpověděl: "Dokud nezpustnou města a nebudou bez obyvatel a domy bez lidí a role se nepromění v spoušť." [12] Hospodin odvede ty lidi daleko a v zemi bude mnoho míst opuštěno. [13] Zůstane-li v ní jen desetina, i ta bude zajata a přijde vniveč jako posvátný strom, jako dub, po jehož skácení zbude jen pahýl. Tento pahýl bude símě svaté.